

dizERta

La revista de la ZER CANIGONENCA

Nº 8 juny de 2011

ÍNDEX

Editorial	p.2
Teatre i museu de la tècnica a Figueres	p.3
Trobada educació per la salut	p.5
Museu del cinema	p.10
Teatre el gat amb botes	p.12
Taller d'arqueologia a Empúries	p.13
Cooperativa la Fageda	p.15
Sortida de "Els pirates"	p.17
Trobada literària i Jocs Florals	p.20
Volcans i estació meteorològica	p.34
Teatre "Trencanous"	p.36
Ruta de Lliurona-El Mont	p.38
Abelles	p.42
Excursió a Núria	p.44
Nautilus	p.45
AMPES i Ajuntaments	p.47

EDITORIAL

Aquest any, pel novembre, hi va haver la trobada per la salut. Amb els nostres alumnes vam poder treballar diferents aspectes relacionats amb aquest tema que, sovint, no valorem prou fins que la trobem a faltar. Això es diu sovint i és ben veritat.

Pensem que, la nostra ZER, en certa manera, també comparteix aquest fet. Estem acostumats a tota una sèrie d'activitats (jocs florals, excursions, curs de piscina...) que podem dur a terme gràcies a aglutinar sinèrgies a través de la ZER.

Per això, igual com cuidar la nostra salut, també hem de vetllar pel bon funcionament de la ZER, que ens aporta tants beneficis a nivell educatiu. Aquest any, immersos en la tan reiterada crisi, enmig d'una retallada important de recursos per a les escoles, també toca de vigilar i trobar solucions imaginatives per a la bona marxa de la nostra ZER canigonenca. Aquesta revista, aquest any només en format digital, creiem que n'és una bona mostra. També per valorar, com la nostra salut, tot el que ens aporta de positiu el funcionament de la ZER.

EQUIP DIRECTIU

SORTIDA AL TEATRE I AL MUSEU DE LA TÈCNICA DE FIGUERES

El dia 28 d'octubre de 2010 els nens i nenes de cicle mitjà de la ZER Canigonenca van fer una sortida a Figueres. Primer van anar a un parc al costat del Teatre Jardí de Figueres per estirar una mica les cames. Tot seguit van entrar al teatre per veure l'obra

la "Màgica volta al món".

Tots els nens i nenes van rebre unes ulleres per veure amb 3D una part de l'obra. Aquesta obra parlava de la història d'un mag que viatjava pel món per conèixer la màgia.

El mag tenia una ajudant que l'acompanyava arreu del món. Van anar a Mauritània, Àfrica, on van fer trucs de màgia amb animals. Seguint el viatge van anar a Orient, la Xina, on ens van fer un joc de màgia amb dos bastonets que es deien Ying i Yang. Després van visitar el país d'Austràlia on van conèixer en Pepito, un mag petit i rodó que volava i podia fer de tot. El penúltim país va ser França, Europa, que ens van fer un truc d'escapisme molt perillós.

Al final van fer servir les ulleres per poder mirar amb 3D la màgia que havia descobert el mag "Esplotof" als Estats Units d'Amèrica (eren uns indis espectaculars!!!).

Llavors van anar al parc del costat del teatre i van esmorzar. Després van caminar fins al Parc Bosc de Figueres a dinar i jugar una estona.

A la tarda, van caminar fins al Museu de la Tècnica per fer un taller sobre la història de les calculadores.

Al final de la visita tots els nens i nenes van marxar cap a casa amb un àbac que havien fet al museu amb en Josep, l'encarregat del taller.

A les quatre ens va venir a buscar l'autocar per tornar a l'escola.

Entrada del museu mentre esperaven que s'obris la porta.

Aquí en Josep explicava com és el museu.

Els nens i nenes es reuneixen per escoltar les explicacions d'en Josep sobre les calculadores.

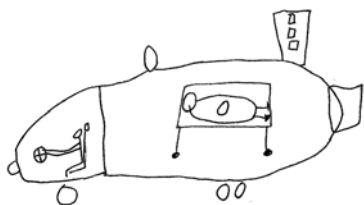

En aquesta foto es veuen els àbacs que els nenes i nenes van construir.

Alumnes de cicle mitjà de Lladó

TROBADA EDUCACIÓ INFANTIL: LA SALUT

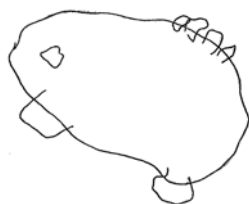
El passat 26 de novembre els nens i nenes d'Educació Infantil de la Zer vam trobar-nos a l'escola Sant Andreu de Borrassà per celebrar la Trobada de la Salut.

Quan vam arribar i després d'esmorzar ens vam organitzar per grups per poder fer diferents tallers. Els tallers van durar tot el dia.

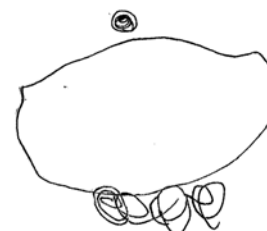

Els tallers eren variats i tenien relació amb diferents aspectes de la salut: l'alimentació, el benestar corporal i el benestar mental. Així doncs, vam fer tastets als tallers d'alimentació, vam moure el cos al pati i ens vam relaxar i vam aprendre a escoltar i conèixer el nostre cos.

A més a més, durant el matí, davant l'escola va venir una ambulància. La vam poder veure per dins, hi vam poder pujar, vam escoltar la sirena, vam veure els diferents aparells que hi ha a dins i alguns nens, els que es van atrevir, vam poder pujar a la camilla.

Ens ho vam passar molt bé i vam aprendre moltes coses noves!

Us hem seleccionat unes quantes fotos de la trobada i nosaltres, els nens d'Educació Infantil de l'escola Marinada d'Ordis, hem dibuixat unes quantes ambulàncies. Què us semblen ?

A L'AMBULÀNCIA....

FENT ELS TALLERS....

26 de Novembre del 2010

Estimat diari,

Avui com cada dia hem començat l'escola a les 9 del matí, però en comptes de fer classe normal, hem agafat un autobús que ens ha portat a l'escola de Lladó perquè hi fèiem la trobada de la Salut de la ZER. Allà ens esperaven els nens i nenes de Lladó i d'Ordis.

Un cop tots reunits, el primer que hem fet ha estat esmorzar i fer un partit de futbol, ens ho hem passat molt bé.

Després, tots els nens i nenes de Cicle Superior de les tres escoles hem anat a fer un experiment que consistia en veure l'efecte de l'aigua oxigenada sobre diferents aliments i deduir la relació de tot això amb la desinfecció de ferides.

A continuació ens han fet una xerrada sobre la higiene personal i hem fet pasta de dents casolana amb gust de menta o taronja (a triar).

Un cop acabada aquesta activitat hem dinat i hem jugat una estona al pati de l'escola.

A la tarda ha vingut a l'escola de Lladó una ambulància de la Creu Roja i dues persones, en Beni i en Guillermo, ens han explicat tot el que portaven dins el vehicle i com feien els primers auxilis.

A dos quarts de 5 hem agafat les bosses i hem tornat a l'escola de Borrassà amb el mateix autobús del matí.

En definitiva, un dia complert però molt divertit.
Fins una altra estimat diari.

AHH !!!! No t'he explicat que a Cicle Inicial han fet tallers amb diferents activitats i els de Cicle Mitjà han organitzat un concurs, tot relacionat amb el tema de la salut. També han vingut de DIPSALUT amb un inflable a parlar sobre higiene bucodental, com et deia...un dia molt complert!!

Alumnes de Cicle Superior de l'escola Sant Andreu de Borrassà

SORTIDA A GIRONA

ITINERARI PEL BARRI VELL I VISITA AL MUSEU DEL CINEMA

El dia 10 de desembre, els nens i nenes de cicle superior d'Ordis, Borrassà i Lladó vam anar a Girona.

Quan vam arribar, després de baixar de l'autobús, vam anar a passejar pel barri vell de Girona.

Cada escola havia d' explicar un llegenda popular de Girona, i quan vam ser davant de l' escultura del Cul de la Lleona, els nens i nenes de Borrassà ens van explicar la primera.

Els alumnes de Borrassà ens van dir que l'escultura del Cul de la Lleona que estàvem veient no era la de veritat, sinó una rèplica. Tots ens pensàvem que era molt més gran. Ens van comentar que si algú li feia un petó al cul, si se n'anava de Girona segur que hi tornaria.

Després d' explicar la llegenda, els de Borrassà ens van donar un imant amb el dibuix de la lleona.

A continuació vam anar a l'església de Sant Fèlix i allà els nens i nenes d'Ordis van explicar la llegenda de les mosques de Sant Narcís. També van explicar altres aspectes relacionats amb la llegenda: qui era Sant Narcís, Santa Afra, la majordoma... Vam entrar a l'església on hi havia la tomba de Sant Narcís i la vam poder veure, era de pedra. Sobre la tomba hi havia la imatge de Sant Narcís esculpida en pedra i en els costats de la tomba hi havia pedres de colors. L'església era força gran.

Els nens i nenes de Lladó ens van explicar la llegenda de la Bruixa de la Catedral que tirava pedres i insultava l'església. De tantes que en va tirar es va convertir en pedra i si anem a Girona i ens hi fixem bé encara la podem veure a sobre la Catedral.

També vam anar al Museu del Cinema. Una vegada allà, vam ens vam distribuir en dos grups per fer un taller que consistia en gravar una pel·lícula en blanc i negre. Aquesta pel·lícula ens la passaran a l'escola i la podem mirar. Pensem que ens va quedar molt bé.

La pel·lícula que va fer el primer grup tractava d' un mag que primer posava una persona a la caixa màgica i en sortien tres, després les tres tornaven a la caixa i en sortien cinc, i així anar fent.

L'altre grup va fer una cosa un pèl semblant, però diferent. Era un mag i una sala amb gent. El mag anava fent desaparèixer la gent i després la va fer aparèixer per art de màgia.

Després d'aquesta activitat vam anar a fer un recorregut pel museu.

Vam poder veure petites pel·lícules del cinema mut en blanc i negre, també ens van ensenyar com es feien les ombres xineses. Algunes es feien amb les mans com: el gos, el cigne, la papallona...! era molt divertit fer-les!

En el museu vam aprendre que fa molts anys per fer una fotografia tardaven 8 hores, al cap d'uns anys tardaven 20 minuts i ara amb les càmeres actuals es tarda molt poc. Ara, les càmeres poden fer 25 fotos en un segon!

Abans, per fer una foto, feien servir un estri semblant a una capsa amb un forat (la cambra obscura). El posaven en el lloc on volien fer la foto i obrien el tap del forat. La llum entrava i al cap de 8 hores la imatge quedava gravada en el paper impregnat de substàncies químiques que es hi havia a la paret del fons de la capsa. La foto quedava en negatiu.

Ens van explicar que les pel·lícules de fa molts anys eren amb blanc i negre i no hi havia veu, és a dir era cinema mut per això havien d'expressar molt bé el seu personatge amb mímica i també, a vegades, perquè hi hagués color pintaven la imatge.

La nostra guia, la Victòria, ens va ensenyar unes maneres per poder fer que els dibuixos es moguessin. Una consistia en dos dibuixos posats un al costat de l'altre. Al voltant de les imatges tot era negre i si els feies rodar i miraves per un foradet els dibuixos es movien. L'altra, era un dibuix pintat per les dues cares; en una cara hi havia pintat un ocell i en l'altra una gàbia. Estaven posats en un pal, si el feies girar, donava la sensació que l'ocell estigués dins de la gàbia.

Aquesta visita al museu del cinema va ser d'allò més interessant! Vam aprendre moltes coses i ens ho vam passar molt bé!

Després de la visita al museu vam anar a dinar en una plaça de Girona on hi havia gronxadors i tobogans. Vam jugar per allà i després vam anar a buscar l'autobús per marxar de dret cap a l'escola.

En aquesta excursió ens ho vam passar molt i molt bé! Va ser molt interessant i divertida.

A nosaltres el que més ens va agradar d'aquesta sortida van ser les ombres que ens van ensenyar a fer perquè és feien amb les mans i eren molt divertides.

Alumnes de Cicle Superior de l'escola d'Ordis.

TEATRE EL GAT AMB BOTES I

VISITA A LA POLICIA DE FIGUERES.

Abans d'entrar al teatre hem esmorzat.

L'obra del Gat amb Botes ens ha agradat molt.

Sortint del teatre hem jugat una estoneta al parc.

Allà mateix hem dinat.

A la tarda hem anat a veure la policia de Figueres que ens han explicat algunes coses del seu ofici.

Sortida al Camp d' Aprenentatge d'Empúries

Primer de tot a l'escola vam llegir la història d'en Màrius d'Empúries perquè a les ruïnes ens ensenyarien on vivia en Màrius, que era grec, i on vivia el seu amic Tiberi, que era romà.

El dia de la sortida, vam arribar a l'escola a les 9 i vam esperar que arribés l'autobús. Quan va arribar vam pujar i vam anar amb els nens i nenes de la ZER que feien 5è i 6è directes cap a Empúries. Quan vam arribar a Empúries el primer que vam veure va ser les onades que xocaven amb les roques i després vam anar a esmorzar.

Després d'esmorzar vam fer dos grups i ens vam presentar al que seria el nostre guia durant la sortida. El primer grup tenia un guia que es deia Càndid i la guia del segon grup es deia Carme. Quan vam acabar de presentar-nos ens van donar unes fitxes i vam començar la visita per les ruïnes de les ciutats grega i romana d'Empúries.

Quan vam acabar vam anar a dinar a un alberg que teníem a prop. De primer plat ens van donar macarrons, de segon es podia triar entre una hamburguesa de vedella o un tall de peix amb xampinyons i amanida d'acompanyament . De postres ens van donar una pera.

Després de dinar ens van deixar mitja hora per jugar i a continuació vam anar a fer uns tallers d'arqueologia. En acabar vam anar a visitar el museu d'Empúries i per últim vam anar a la sala on hi havia l'escultura del déu Asclepi. Un cop acabada la visita ens vam fer una foto tots junts i després vam pujar a l'autobús i vam tornar cap a l'escola. Vam tenir molta sort que no plugués!!

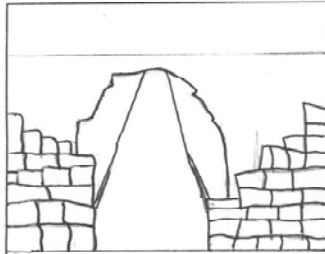

Ens ho hem passat molt bé i hem après molt.
FINS UNA ALTRA!!!!

Alumnes de Cicle Superior de l'escola Sant Andreu de Borrassà

AUICA

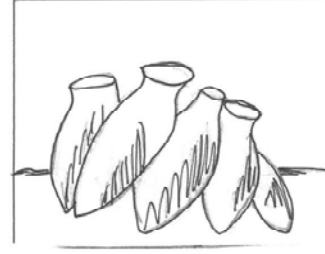
Un dia a la vida d'en Màrius d'Empúries

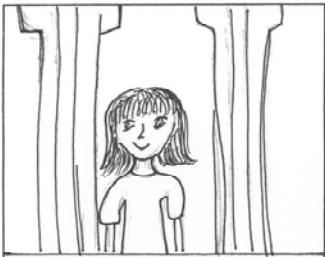
En Màrius a Empúries vivia
i es llevava abans que el sol cada dia.

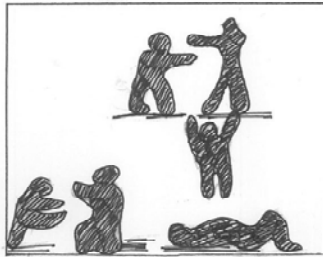
Pa, vi i figues menjava per esmorzar
I després en Tiberi l'anava a buscar.

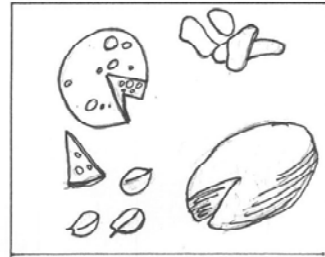
El pare d'en Màrius treballava
i a la conserva de salaó es dedicava.

A casa d'en Tiberi anava,
per veure la Gal·la que li encantava.

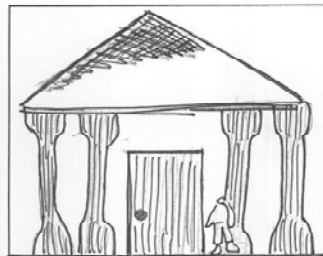
A gimnàstica quan començaven .
tots es despullaven.

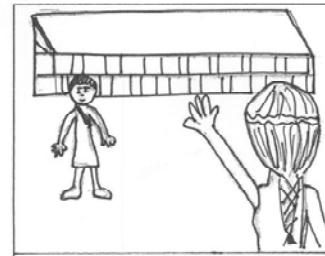
Al costat de l'escola en Màrius solia dinar,
formatge, dàtils, nous, i pa.

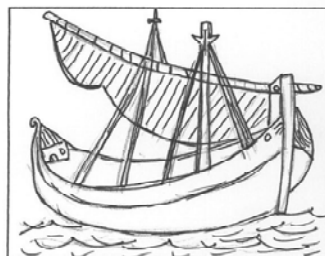
Els nens a l'ambulacrum es van quedar
i veien els nols a Kottabos jugar.

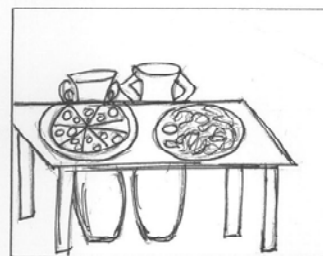
En Tiberi a casa seva el va convidar
i tota la seva domus ll'ensenyar.

La mare li va dir que la taberna havia de vigilar
així ella a l'agorà podria anar.

Quan el vaixell al port va arribar
Tota la gent el volia anar a mirar.

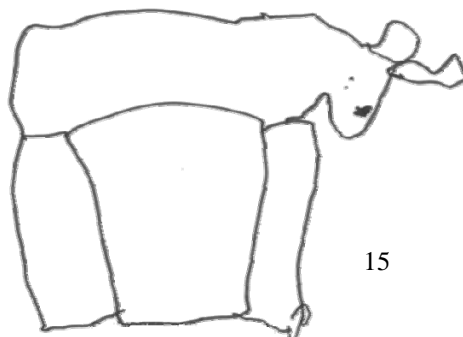
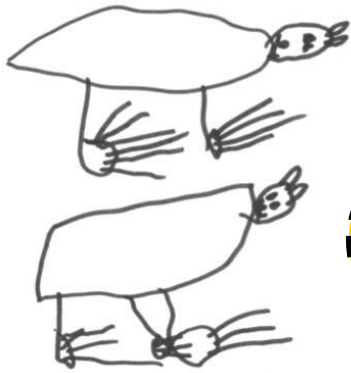
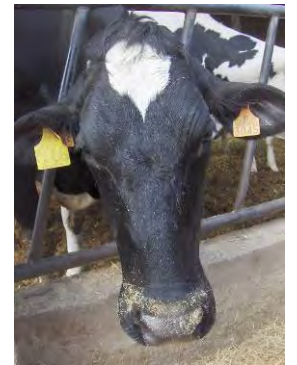
A l'hora de sopar
Angules i pastís de mel van menjar.

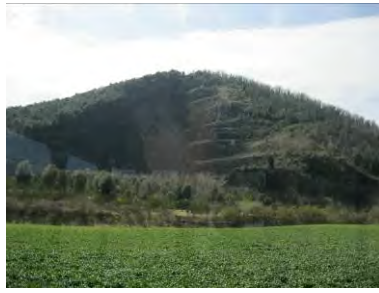

El seu pare al vespre li va dir:
- t'explico un conte per a dormir?

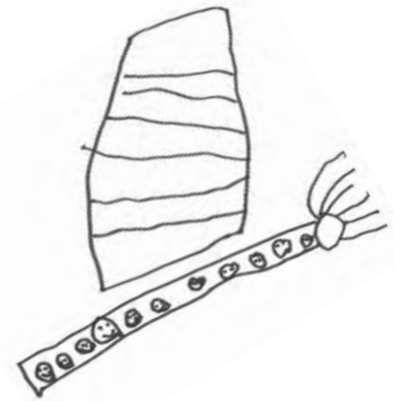
SORTIDA PER LA GARROTXA:

DE BON MATÍ, ANEM A VISITAR LA COOPERATIVA LA FAGEDA.
I DESPRÉS, A VEURE EL VOLCÀ CROSCAT TOT FENT UNA VOLTA AMB EL CARRILET.

EL VULCÀ CROSCAT

I EL GARRILLET

TOTS ELS NENS I NENES DE LA Z.E.R. ENS HO VÀREM PASSAR D'ALLÓ MÉS BÉ !!

PIRATES A L'ABORDATGE!!

El dia 25 de març varem fer una sortida a la casa de colònies "La Coromina" de la Vall de Bianya.

Per fer temps, tot esperant l'autocar, varem fer una rotllana i explicàvem acudits.

En arribar a la casa, ens esperaven dos pirates: en Tritó i en Calamar, acompanyats d'una gran bandera pirata.

Tot seguit varem esmorzar fent un gran cercle.

El crit del dia per tots els pirates era:

- Illes, illes,...?
- Piratilles!!!

Tots anàvem a una! I el crit ens ajuntava.

Després d'esmorzar, no hi érem tots! Haviem d'anar a buscar a la Capitana Espàrrec! On era?

Ens dirigíem a la vora del riu i l'anàvem cridant.

Per fi la vam trobar!.

Ara calia convertir-nos en autèntics pirates.
 Mans a l'obra! Per ser un veritable pirata haviem de fer-nos un mocador de cap i decorar-lo. I després haviem de pintar-nos la cara

Ja som pirates!!

Era hora de jugar plegats i esperar el dinar.
 Tots els pirates a taula. Varem menjar macarrons, carn arrebossada amb patates xips i un flam.

A la tarda haviem d'anar a buscar el tresor.
 No era fàcil! Haviem de trobar els trossos de mapa que havia perdut la capitana.

Per aconseguir-los, haviem d'anar superant proves:

Guerra de petons

Piratilles a l'abordatge

L'espardenya

Per fi varem aconseguir el botí.

Què serà?

Un cofre ple de caramels i el més important: uns miralls!!

El veritable tresor ets TU!!!

Va ser una diada genial i ens vam divertir moltíssim!!!

Visca els pirates!!

Visca el tresor!!

Per un dia, tots vàrem viatjar a l'època dels pirates!!

Alumnes de Cicle Inicial de Lladó

TROBADA JOCS FLORALS- BORRASSÀ 2011

Els **Jocs Florals** foren un certamen literari instituint a Tolosa l'any 1323 per la Sobregaya Companyia dels Set Trobadors. Es van celebrar fins al 1484, on concorrien també trobadors i poetes catalans.

Els Jocs Florals de Barcelona van tornar a instaurar-se el primer diumenge de maig de 1859 . Hi havia tres premis: **la Flor Natural** o premi d'honor, que s'atorgava a la millor poesia amorosa, **l'Englantina d'or** a la millor poesia patriòtica i **la d'or i argent** al millor poema religiós.

Els Jocs Florals de la ZER Canigonenca del passat divendres 8 d'abril, celebrats a l'escola de Borrassà, ens van agradar molt.

Al matí, els alumnes de Cicle Superior de la ZER, vam escenificar les narracions mitològiques de dos llibres que havíem llegit a classe. Explicaven històries de la mitologia grega com: Atena i l'Olivera, Faetón i el Carro del Sol, El Judici de Paris...

Prèviament , els alumnes de Cicle Superior de la ZER, ens havíem distribuït en sis grups i cada grup havia preparat la representació teatral d'una historieta.

Per planificar-ho tot ens havíem comunicat des de casa amb l'ordinador per mitjà d'un document compartit del gmail. Vam decidir els personatges que faríem i després vam estudiar el paper que ens tocava fer.

Un cop acabades les representacions dels diferents grups , vam anar a l'escola un altre cop i vam dinar.

Tot seguit, ens van deixar una bona estona per jugar i, cap a dos quarts de tres, vam tornar a l'Ateneu per a l'entrega de premis.

Els alumnes d'EI i de CI de la ZER van recitar poemes i tot seguit el jurat va donar els diplomes als participants i, els premis, als guanyadors.

Finalitzada la cerimònia ,ho vam recollir tot, vam anar cap a l'escola de Borrassà i els mestres ens van deixar una estona per jugar mentre esperàvem l'autobús.

Per alguns de nosaltres aquest serà l'últim any de l'escola. La propera vegada que es tornin a repetir aquests Jocs Florals, segurament hi podrem participar igualment encara que siguem a l'institut. Serà l'única trobada on nosaltres podrem participar. Així podrem tornar a veure alumnes i mestres, i això està molt bé. Aquesta trobada va ser molt, molt divertida !

ALUMNES DE C.S. DE L'ESCOLA D'ORDIS

ELS PLANETES I L'ENERGIA (EL TET): premi prosa catalana de C.M.

Fa poc que els astronautes van descobrir un país a l'interior del sol on els seus habitants estaven fets de foc. Allà en aquell país no es dutxaven amb aigua, es dutxaven amb lava .

Els del país del foc es van reunir amb els del país de l' aigua que vivien al planeta Mart, amb els del país de l' oxigen que vivien a Urà i els de les pedres que vivien a Júpiter. Es van reunir perquè els del planeta Terra estaven contaminant molt el seu entorn. I van decidir que els ajudarien. Però com? Es preguntaven.

I els del país del foc van dir: Ja ho tinc! Quan els del planeta terra necessitin aigua vosaltres els de Mart els hi portareu aigua, quan necessitin oxigen vosaltres els de Urà els portareu oxigen, quan necessitin pedres vosaltres els de Júpiter els portareu pedres i quan necessitin energia els del dintre el sol els portaran llum.

Però tots les planetes van decidir que si els hi anaven portant a la Terra energia, aigua i oxigen no deixaven de necessitar-ne més, sempre ho malgastaven tot. Llavors els planetes van anar a dir a la Terra que no els deixaven més energia, ni aigua ni oxigen perquè han de aprendre a no malgastar-ho tot.

A la Terra van adonar-se que si gastaven molt tots el recursos naturals i l'energia ningú no els en donaria més. Tot i que els planetes els vulguin ajudar han d'aprendre a no fer malbé res i a aprofitar les coses i si no ho aprenen aniran malament. Des d' aquell dia els del planeta Terra van estalviar tots les recursos.

Damià Trulls

EL REGNE DE L'ARC DE SANT MARTÍ (ELIZABETH):

premi prosa catalana de C.S.

Hi havia una vegada, en un país molt i molt i molt llunyà un regne anomenat: l'Arc de Sant Martí.

En aquest regne hi vivien uns petits follets que s'encarregaven de fer i conservar tots els colors de l'Arc de Sant Martí.

Els follets eren molt petits, amb orelles punxegudes, vestien amb vestits amb robes de colors molt vistosos, portaven esquellerincs en els peus i les canells, i també en el cap portaven uns barrets molt punxeguts.

En aquest país molt i molt i molt llunyà només hi havia set cases, les cases dels colors de l'arc de Sant Martí.

La casa de color vermell on vivien els follets que s'encarregaven de fer el color vermell. La casa de color taronja on hi trobàvem els follets que preparen el color taronja. La casa de color groc on hi vivien els més petits de tots: els mini follets. La casa de color verd on sempre se sentia molta olor a herba del camp. La casa de color blau on vivien els follets que els agradava molt nedar i tots els esports d'aigua. La casa de color índig on sempre hi trobàvem flors d'aquest color. I, finalment, la casa de color morat, la casa on vivien els follets més entremaliats.

Cada dia els follets s'encarregaven d'anar a buscar les fulles, les flors, l'escorça dels arbres, les arrels i els minerals necessaris per a fer cadascun dels colors de l'arc de Sant Martí.

Per fer el vermell necessitaven roselles, roses vermells, clavells vermells, tulipes vermelles i escorça de l'arbre de la saviesa que era de color vermell.

Per fer el color taronja necessitaven una gran quantitat de mandarines, escorça de taronger i pastanagues que no tinguessin més de 5 dies.

Per fer el color groc era molt important la pela de la llimona, una mica d'argila i no se'n podien oblidar de l'arrel del botó d'or.

Per fer el color verd havien de caminar molt, perquè necessitaven diverses plantes i fulles: la fulla de roure martinenc, la fulla de pi blanc, la fulla de castanyer bord, la fulla d'àlber blanc, una mica de cua de cavall i cinc fulles de llorer.

Per fer el color blau havien d'anar fins a una cova on trobaven pedres semiprecioses de tonalitats blaves: uns quants safirs, un parell d'aigua marina, una pols de lapislàtzuli, força òpal blau, i una miqueta de turquesa.

Els follets encarregats del color índig tenir molta feina durant la nit perquè la flor que havien de trobar només es deixava veure durant les hores fosques. I només sortia als marges dels rierols de muntanya. Quan es ponia el sol agafaven totes les coses necessàries per anar a buscar aquesta flor tan especial i no es podien oblidar dels llums d'oli que portaven per poder-la veure millor.

Per fer el color morat havien de buscar raïm d'aquest color, pela d'albergínia, prunes i unes quantes figues.

Tot en aquest país era molt tranquil fins que un dia va arribar un senyor que anava vestit de color negra i volia comprar tot el regne per poder ser més poderós.

El cap dels follets, en Tango, li va dir que mai de la vida ell vendria el reialme de l'Arc de Sant Martí, que aquest reialme no tenia preu ja que era màgic.

El senyor de negre es va enfadar molt i molt i va dir-li que se'n recordaria de les seves paraules.

Al cap de set dies i set nits els follets, quan anaven a buscar tots els ingredients que necessitaven per a fer els seus colors, no trobaven el que necessitaven, només trobaven coses de color negra.

Va passar una setmana i els follets quasi ja no els quedaven colors. En Tango va fer una reunió amb tots els follets que vivien en el regne i els va explicar la situació d'emergència.

El follet bruixot els va dir que només hi havia una solució, que havien d'anar al Regne Negre i portar-hi tots els colors, barrejar-los dins una olla i cantar la cançó de l'Arc de Sant Martí. Però els va dir que era un regne fosc i que necessitaven molt llum per poder-hi arribar.

En Tango i uns quants follets més, aquella mateixa nit, van agafar-ho tot i van anar al Regne del color Negre, van fer tot el que els hi havia dit el follet bruixot i tot va tornar a la normalitat.

Gal·la Fernández

LES INCREÏBLES AVENTURES DE ROBY BACKER (THE TENNIS PLAYER): premi prosa catalana d'E.S.O.

Feia molts dies, potser onze o dotze, que navegava sense rumb. Tenia por, gana i sed. Estava sol. Completament sol. Tots els seus amics s'havien mort de gana o s'havien tirat per la borda per pura desesperació. Ell era l'únic que quedava de la seva tripulació. Encara no es podia creure com havia arribat a aquella situació. Ara us explicaré la seva història.

Roby Backer tenia vint-i-cinc anys. Estava casat amb una dona extraordinàriament bella, anomenada Marlene. Tenien un fill de deu anys, en Ben, al qual s'estimava molt. Vivia a la preciosa ciutat de Whitby. Era tripulant d'un vaixell de mercaderies anomenat "L'Hipocamp dels Set Mars" (el seu nom es devia a què tenia un cavallet de mar gravat al buc). Aquella era una nau preciosa, amb tres pals altíssims i un buc realment gran per poder guardar-hi abundància de béns.

Aquell estiu, en Roby havia d'anar a buscar espècies a les Índies; espècies com canyella, vainilla, pebre blanc, negre i verd, nou moscada, claus d'olor... Les havia de portar fins a França, on les utilitzarien per condimentar plats deliciosos.

Va ser el cinc de juny de 1635, quan es va embarcar, després d'acomiar-se de la seva família, en aquell viatge tan llarg. L'acompanyaven quinze tripulants més i el capità, Mr Dock.

Els primers dies del seu viatge per mar van anar molt bé. Les provisions eren abundants, feia sol i molta calor, i la mar estava lleugerament ondulada. Primer van seguir el litoral francès, aleshores la costa espanyola i, seguidament, van anar seguint la línia africana. Tot anava segons el previst fins que, al Cap de Bona

Esperança, es van topar amb un huracà que els va desorientar totalment. No sabien a quina latitud estaven.

Per si això fos poc, quan van tornar a trobar la costa africana de l'est, van trobar-se amb un vaixell pirata. "A l'abordatge!", va cridar el capità pirata, i tots els seus tripulants van llançar-se al vaixell del nostre protagonista. Hi va haver una lluita aferrissada. Els pirates els superaven en nombre i anaven armats, per tant, el resultat ja estava servit. Els pirates van emportar-se del vaixell totes les provisions i utensilis que van poder fins a deixar-lo buit. També van matar més de la meitat dels tripulants, inclòs el capità. Van arrasar la nau.

Els dies següents van ser horrorosos per a en Roby. Va veure com tots els seus companys es morien de gana o es suïcidaven. Ell també estava mig mort. Estava a punt de tirar-se per la borda quan, a la llunyania, va albirar una petita illa. Es tractava d'una illeta de l'arxipèleg de les Seychelles. Estava salvat.

Quan va arribar a la platja, va besar el terra i va anar corrents a mirar si trobava aigua dolça. Efectivament, va trobar un brollador d'aigua corrent. En va veure un glop i va anar a donar un tomb per l'illa. No hi va trobar ni persones ni animals ferotges. Tan sols va veure-hi arbres i més arbres, algun ocell i sargantanes.

Es feia fosc i Roby va tornar a la platja. Amb una navalla que tenia a la butxaca, va tallar unes quantes branques i va fer-se un foc, per coure-hi una sargantana que havia caçat i per no tenir fred a la nit. Finalment va adormir-se. L'endemà al matí va començar a pensar com subsistiria. Portava moltes monedes a la butxaca, que els pirates no li havien robat. Així que va fer un motlle de pedra, va fondre les monedes, amb molt de treball, i en va fer una serra, una mica rudimentària, però útil.

Un fet que el va sorprendre molt mentre estava construïnt la serra, va ser que va veure arribar a la platja, per mar, tot un seguici de cocos amb una forma estranya: el cocos de mar. Sembla que hi ha un tipus de palmeres que creixen en aquelles illes tropicals, que fan un coco molt gran que cau al mar i arriba fins a alguna altra platja, on creix una nova palmera. Roby, va recollir tots els cocos que va poder, ja que li servirien d'aliment els dies següents, a més de les sargantanes que cacés amb una llança que es va fer amb una branca.

Roby va construir una cabanya a prop de la platja amb taulons que havia fabricat ell mateix amb troncs d'arbres i els havia lligat amb lianes. La va aixecar sota uns arbres, així evitaria que quan plugués li entressin goteres i no pogués dormir en tota la nit.

Un dia, Roby va veure ancorat un vaixell a l'altra punta de l'illa, i va reconèixer-lo. Era el vaixell dels pirates que l'havien atacat! Va anar a espiar-los i va veure que enterraven un gran botí. Després, se'n van anar. Roby, boig de ràbia, va pensar que es venjaria d'aquells bergants. Però, com que de moment no hi podia fer res, va tornar cap a la seva cabanya.

Pocs dies després, el capità d'una caravel·la que passava per allí, va veure'l i el va salvar. Roby va pujar el tresor enterrat dels pirates a bord. El viatge de tornada

a Whitby es va fer curt comparat amb l'infern que havia passat durant l'anterior viatge. Agraït, Roby va donar una part del seu tresor al seu salvador.

Quan la seva dona el va veure entrar per la porta de casa seva, es va posar molt contenta. Ell li va explicar totes les aventures que havia passat i va ensenyar-li el tresor. Amb aquell botí, ell i la seva família van poder viure sense preocupacions durant la resta de la seva vida. I va poder prendre un bon bany, que feia molt que no es rentava com calia!

Passat un temps, aquells pirates van tornar al lloc on havien enterrat el seu gran tresor. No podien creure el que veien els seus ulls. El botí no hi era! Encegatats per la fúria i borratxos com a cubes, es van matar a trets els uns als altres fins que no en va quedar cap. Encara els busquen!

Marc Vilà

EL DUENDE DEL PARQUE (ANDRÉS): premi prosa castellana de C.M.

Un día, el duende caminaba por el parque tomando la luz del sol que brillaba con mucha fuerza. Muy contento él, se encontró una seta en la que paró a echarse la siesta.

Una sombra muy grande se tiró sobre él. Seguidamente una mano gigante se acercaba con mucha velocidad, hasta que cogió la seta con el duende encima.

Después el duende empezó a hacer señales hasta que el gigante se dio cuenta de que era un duende y no un escarabajo.

Cuando se hicieron amigos le explicó que era el duende del parque y hacía muchos años que vivía ahí, y cada día hacia la siesta encima de una seta diferente.

Al humano le pareció tan gracioso conocer a un duende que cada día le iba a buscar al parque después de la siesta y se iban al bosque a contarse el sueño que habían tenido durante la siesta.

Maël Auffret

EL VIEJO ROBLE (ROVELLÓ): premi prosa castellana de C.S.

A veces las personas no creen en las hadas ni los duendes pero en esta historia que os contaré veréis que nunca se puede pensar que no existen.

Era una tarde de primavera y yo, como cada tarde, salía de la escuela, cogía mi merienda y un libro e iba a sentarme debajo un viejo roble milenario.

El árbol era enorme, sus ramas eran fuertes y su tronco impresionantemente grueso. Tenía un agujero de dónde muchas veces había visto salir una ardilla. Me senté y empecé a leer en voz alta como tenía por costumbre. Estaba cansado y a medida que iba pasando las páginas se me cerraron los ojos.

No sabía el tiempo que estuve dormido pero cuando abrí los ojos vi una sombra pequeña. ¡Pensaba que era una ardilla pero cuando me giré vi un ser fantástico! ¡Un duende estaba allí! Era muy pequeño, tan pequeño como la palma de mi mano. Sus orejas eran puntiagudas, sus ojos verdes y su piel clara. Llevaba un vestidito gris con un cinturón rojo, una capa azul como el cielo y un gorro con un diamante. Me dijo que se llamaba Nibi y que siempre me oía leer mis libros y le gustaban mucho. Cada vez que me dormía – me dijo – se posaba sobre mí a leer.

Él vivía en el precioso roble hacía ciento diez años. Me contó que como yo, mi padre, mi abuelo y mi bisabuelo les gustaba leer bajo el árbol.

Yo, me asusté un poco porque nunca creí que pudieran existir los duendes. Nibi, vio que me estaba asustando y me dijo:

- Tranquilo, yo no soy un duende malo... ya verás como juntos nos lo vamos a pasar genial. Vamos, ¿quieres que te enseñe mi familia?

Oyendo aquello me tranquilicé un poco.

El duendecillo, me agarró la mano con sus minúsculos deditos y me condujo hasta una casita muy, muy pequeña. Nibi tocó la puerta y salieron una hermosa duende, su mujer y tres duendecillos.

¡Me quedé asombrado! ¿Cómo podían caber cinco seres dentro de una casa tan pequeña?

Jugué con todos un rato y me lo estaba pasando bomba cuando de pronto oí una voz a lo lejos: ¡A cenar! . Era mamá. ¿ Me había vuelto a quedar dormido? ¿Lo había soñado todo?

Llamé a Nibi por el agujero pero nadie me respondió...

Ahora tengo veinte años y aún voy a veces a leer bajo el viejo roble. Alguna vez oigo ruidos detrás de mí. A lo mejor es una ardilla... o tal vez no...

Paula Sagué

VERDADES MENTIROsas (ENIGMA): premi prosa castellana d'E.S.O.

La luz blanca me cegaba los ojos. Todo hasta donde yo podía ver era de este color, con excepción de dos borrosas siluetas negras delante de mí. Un hombre me cogía de los hombros para evitar cualquier movimiento mio. Yo estaba muy débil. Todo estaba en silencio hasta que uno de los hombres se acercó a mí y me dio un

golpe en la cara. Después salió de la habitación. Oí como hablaba con otro hombre:

No sé qué le pasa. Ha estado todo el vuelo inconsciente.-dijo él.

No te pongas nervioso, ya verás como todo saldrá bien...pero, tenemos que despertarlo. Ya sabes que él es el único que sabe donde está.-dijo el otro

Entró de nuevo a la habitación. Durante unos instantes la habitación se tambaleó bruscamente.

Me trasladaron a una camioneta negra. Mientras lo hacían vi un jet que debía ser el que me había transportado hasta aquí. No sabía donde estaba y había perdido la noción del tiempo. Me cerraron en el maletero. Aún me dolían los ojos. Fue un viaje de unas tres horas y media más o menos.

Entramos en un garaje. Me hicieron salir y me taparon los ojos. Cogimos el ascensor i subimos hasta un piso. Me destaparon los ojos. Entramos en una habitación que parecía una sala de interrogación de la policía, de estas que salen en las películas. Me hicieron entrar en ella. Había una mesa con dos sillas, una a cada lado y un hombre sentado en una de ellas. Aquél me dijo que me sentase. Me hizo tres preguntas:

-¿Sabes porqué motivo estás aquí?

-¿Quién lo tiene?

- Dime, ¿dónde está?

Yo solo respondí:

- No... no... no.

Los dos hombres que vigilaban me hicieron levantar y me volvieron a tapar los ojos.

Me cerraron en una especie de celda con solo una luz en el techo, un suelo de lo más frío que te puedas imaginar, un retrete y una... una... cama si se puede llamar aquello así. La puerta era de madera reforzada con hierro.

La comida allí parecía plástico, aunque mejor eso que nada.

Pasaron tres días y volvieron a llevarme a la sala de interrogación.

Me preguntaron:

-¿Quien lo tiene?-dijo el hombre

-¿Donde está?- y dio un puñetazo en la mesa.

Eso lo hicieron tres o cuatro veces más, tiempo que tuve para estudiar el lugar en el que estaba y para planear un modo de engañarlos. Por este motivo puedo estar ahora aquí.

Pues lo que le estoy contando..., les dije que lo que buscaban estaba en un lugar, un lugar donde yo sabía que los detendrían en cuanto llegaran. Este lugar era mi casa, ya que la policía me estaba buscando y yo pensaba que mi casa estaría llena de ellos investigando mi desaparición.

Tardaron dos días en volver. Mi plan funcionó a medias ya que no los detuvieron.

-¿Así, no encontraron lo que buscaban?

- No, aunque estaba donde yo les indique, escondido en alguna parte de mi casa, que todavía no voy a mencionar, y ellos no lo supieron encontrar.

-¿Le sigo contando lo que pasó?

- Sí, por favor.

Como le estaba contando mi plan no funcionó, pero yo seguí insistiendo en lo que les había contado porque les decía toda la verdad: que el objeto que buscaban estaba escondido en el interior de una muñeca que estaba en la habitación de mi hermana.

Al cabo de unos días, en que siguieron interrogándome y maltratándome volvieron a confiar en mi y salieron de nuevo a buscarlo.

Aproveché su ausencia para escaparme, cosa que no fue fácil. Cuando estuve fuera reconocí enseguida el lugar donde estaba y me fui corriendo, pero no a mi casa, sino a una cabaña que teníamos cerca del río en el bosque. Un lugar donde íbamos de vacaciones con mis padres cuando eramos pequeños.

Cuando llegué pensé que mi segundo plan tampoco había funcionado, porque encontré toda la casa patas arriba. Todo estaba tirado por el suelo y en la habitación de mi hermana había un montón de muñecas y peluches partidos por la mitad. Era evidente que ya habían pasado por allí.

Entonces oí unas voces en la cocina y me escondí debajo de la cama.

Aquí no hay nada- dijo uno de ellos.

Tendremos que ser más duros con él-dijo el otro.

Salieron de casa y se alejaron con su Audi por el camino del bosque.

Salí de mi escondite y me subí a una silla. En el techo de la habitación había una trampilla que ellos no habían visto. La abrí y subí a un pequeño altillo donde yo y mi hermana guardábamos nuestros "tesoros".

Allí había una casa de muñecas que nos había construido mi padre. Era una réplica exacta de la casa del bosque. En esta casa también había la habitación de mi hermana y dentro de ella una muñeca igual que mi hermana.

La cogí y la palpé suavemente. El interior de su barriguita era duro.

¡No la habían encontrado!, ¡lo había conseguido!, todavía estaba allí: el colosal diamante azul de mi familia.

Entonces les llamé a ustedes y les indiqué el lugar donde me habían retenido y donde se escondían mis secuestradores. Así que ya sabe toda la historia. Y si me permite me voy a casa a comer y a descansar.

¡Ah! Y esta historia es del todo cierta. Yo nunca miento.

Salvi Jové

LA PRIMAVERA (PLANETA BLAU): premi poesia catalana de C.M.

Surto a caminar per l'era
i veig que surt la flor de l'olivera.

Fa bo,
el temps ja dóna calor.

El dia s'ha allargat
tips de l'hivern que l'havia escurçat.

Tips de la pluja ,tips del fred
farts d'estar darrere la paret.

I quan es va acabar el camí per l'era
em vaig adonar que ja era primavera.

Maria Gili

L'EMPORDÀ (BITXO): premi poesia catalana de C.S.

Jo visc en una comarca
Plana, alegre i catalana.
Envoltada de muntanyes,
Mar, prats i tramuntana.

La seva gent és honesta,
Trelladora i arrelada.
Hi ha una dansa que els agrada
I s'anomena sardana

Les seves cases son blanques,
grogues, verdes i assolellades.
Hi ha gent de moltes terres
i totes estimades.

La meva comarca es bufona,
I per molts envejada.
La meva comarca té molta grandesa
I joestic contenta de ser empordanesa.

Clàudia Tarradas

LA GAVINA, LES PETXINES I LA CLAU (NIL): premi poesia catalana d'E.S.O.

Mirant el cel blau
una gavina pren el vol,
i com si sortís del seu cau se'n va amb el seu estol.

Les seves ales bategant
a mi m'han meravellat,
començo la meva ruta caminant
tot observant el dia assolellat.

A la vora de la mar
unes petxines he trobat,
d'un color per recordar
i amb les que sempre havia somiat.

A casa meva he tornat
pensant en aquell cel blau,
I de sobte he recordat
que no tenia clau.

Marc González

UN DÍA DE OTOÑO (STROMBOLI): premi poesia castellana de C.S.

El sol no ha brillado,
unas nubes le han tapado
y una lluvia han dejado
que mis flores ha regado.

Veo llegar la tramontana,
mirando por la ventana

y la lluvia del amanecer
ha dejado de caer.

Salgo de casa corriendo,
juego con las hojas y el viento,
yo las quiero atrapar
y ellas no paran de volar.

Tienen todos los colores:
verdes, amarillos y marrones.
El sol las hace brillar
y el viento bailar

A mi casa vuelvo a entrar
y me pongo a pintar:
el sol en el cielo brillando
y miles de hojas volando.

Aarjú Jové

LA VIDA, UN JUEGO DE AZAR (WALKING FREAKS): premi poesia castellana d'E.S.O.

Yo observé la luz trece años atrás;
pero era pequeñito, aún era incapaz,
incapaz de sentir y de razonar,
incapaz de vivir y de arrostrar.

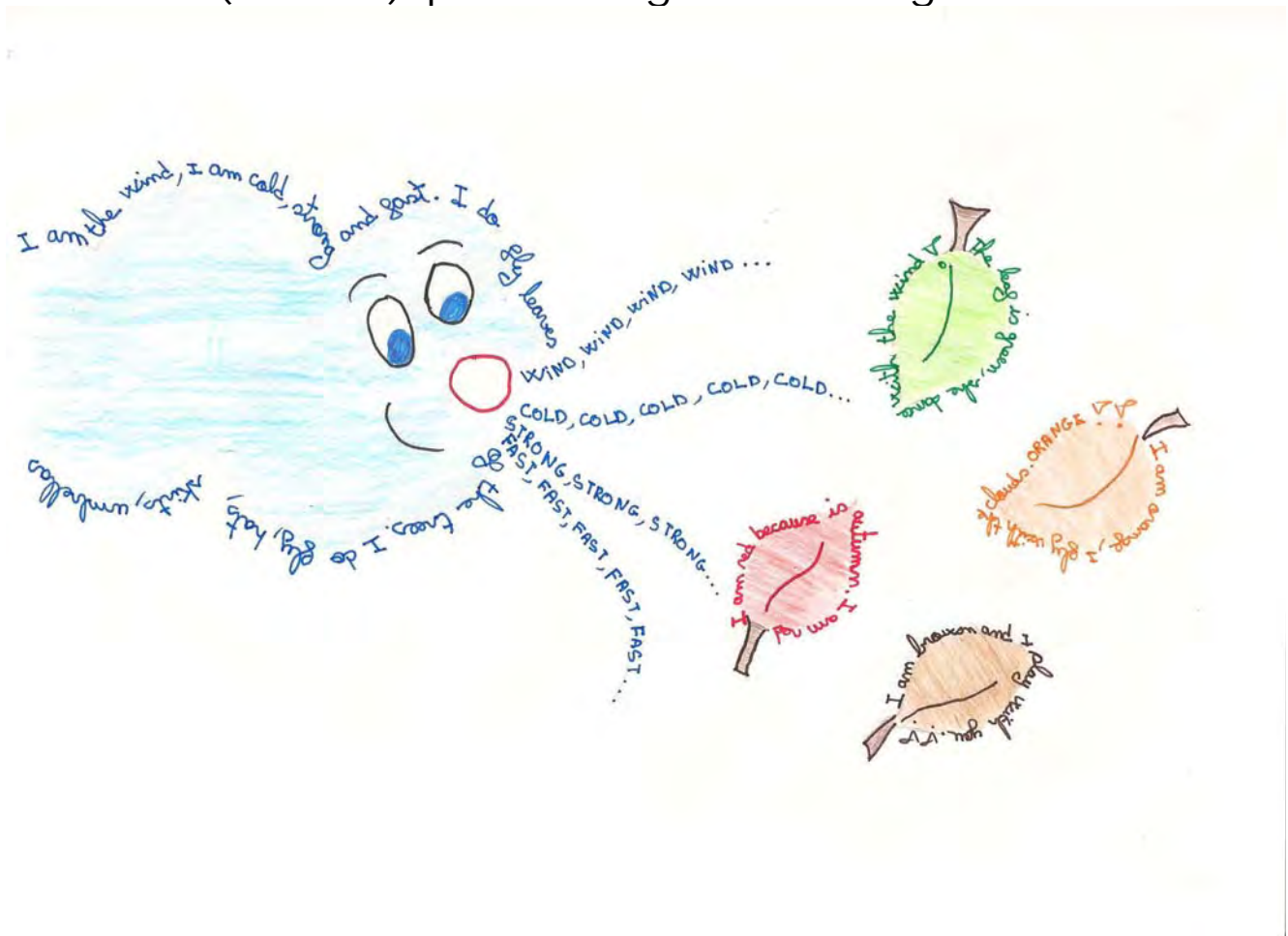
Años después empecé a madurar,
y noté que es todo un juego de azar.
La vida una partida de póker es,
quien gana es rico, quien pierde pobre es.

Todas las acciones realizadas,
nadie las tiene controladas.
Ni los dioses saben qué va a pasar.

Quizá tu vida vaya a finalizar.
Por eso te doy consejo, de corazón:
¡no gastes la vida, vive con razón!

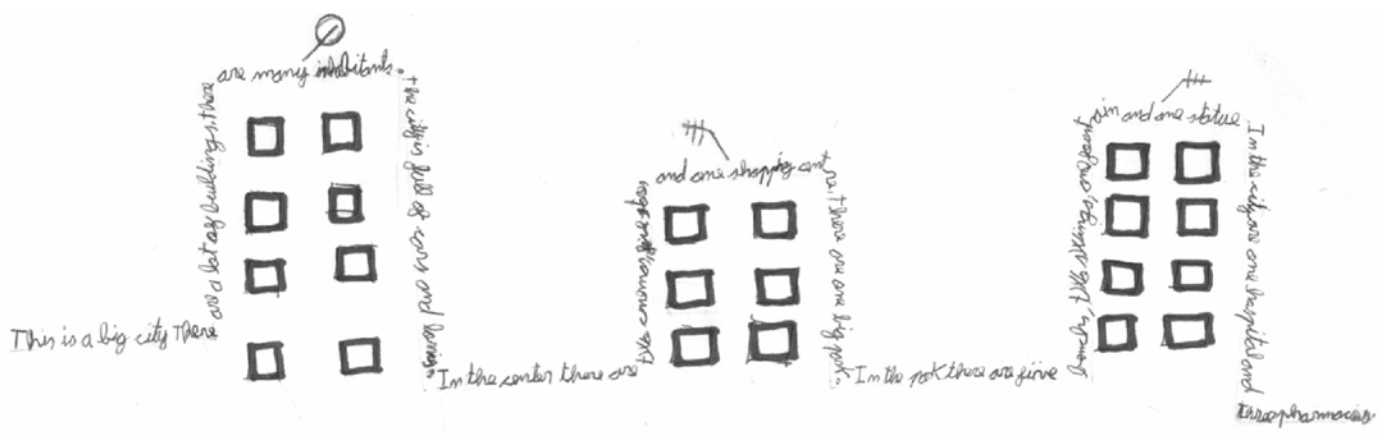
Josep Coma

WIND (XIMPLET): premi cal·ligrama en anglès de C.M.

Mireia Sagué

THE CITY (JOHN): premi cal·ligrama en anglès de C.S.

Jan Jongejeugd

ELS NENS I NENES DE C.M...

A OLOT!

Aquest curs els nens i nenes de CM de la ZER Canigonenca vam fer una sortida a Olot el dia 14 d'abril.

Al matí vam anar a fer una visita a un dels volcans més importants d'OLOT, el Montsacopa. Vam pujar a peu i un cop a dalt ens ho vam passar molt bé.

Com que vam agafar molta gana perquè vam rodolar pel cràter un abona estona, vam decidir baixar per l'altre costat i anar cap al Parc Nou d'Olot.

Afanyem-nos que anem cap al Museu!

Després de dinar vam visitar el museu dels volcans. la visita va ser molt interessant i vam presenciar en una sala una vivència fantàstica....la simulació d'un terratrèmol.

Vam veure tots els volcans d'olot a través d'una maqueta on tota vam participar amb les activitats que ens van fer fer.

Quan vam sortir vam anar a veure l'Estació Meteorològica que hi havia al Parc Nou. Vam veure tots els aparells que havíem treballat a l'aula.

Va ser interessant i vam tornar cap a les escoles amb autocarEsperem que un altre any hi tornem a anar per veure un dels altres volcans d'OLOT!!!

Alumnes de 2n i 3r de l'escola Sant Andreu de Borassà

EL TRENCANOUS, TXAIKOVSKI I EL PIANO!!!!

El dijous 22 de maig els nens i nenes de la Zer Canigonenca vam anar a Figueres a veure una obra de teatre que és titulada 'El trencanous'.

En aquestes fotos podem veure com els nens de LLadós, Ordis i Borrassà esperen a fora el teatre-jardí de Figueres per entrar a veure l'obra.

Els nens de la Zer amb una de les seves mestres, molt ben posicionats a les primeres files, per no perdre's ni un detall de l'obra.

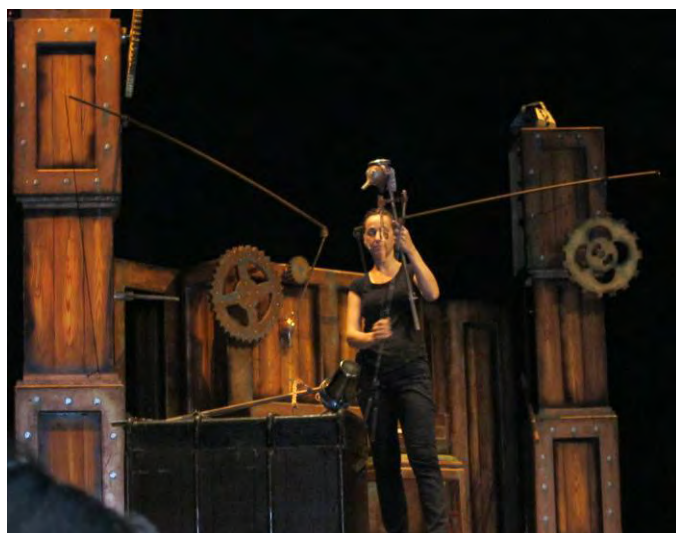

L'obra ens va agradar molt a tots els nens i nenes i també a les mestres ja que la història del trencanous és molt bonica: a la Maria el seu oncle

li regala un trencaous i a partir d' aquí viurà amb ell una gran aventura, des de la lluita amb el Rei dels ratolins, passant pel País del Fred fins a descobrir la Nou d' Or en els país dels Dolços.

El piano va ser una de les coses que ens va agradar més a tots plegats ja que el pianista tocava molt i molt bé i les peces musicals i les cançons eren fantàstiques.

Les titelles eren molt maques, sobretot la del rei dels ratolins, Ah! i al final de l'obra els actors ens van explicar com les havien construït. Ens ho vàrem passar d'allò més bé i amb moltes ganes de tornar-hi a anar l'any vinent.

Alumnes de P5-Primer de Borrassà

Primer dia a Lliurona

dilluns 23 de maig de 2011

Els nens de la ZER van a fer una sortida des d'Albanyà fins a la Mare de déu del Mont passant per Lliurona i de la Mare de Déu del Mont a Falgars.

Primer ens van recollir a tots els de C.S de tota la ZER i ens van portar a Albanyà. Quan vam arribar ens vam seure en unes roques i ens vam donar un quadern botànic individual i un de col·lectiu i unes fotos per enganxar en el quadern botànic col·lectiu, que servia per identificar plantes o arbres.

Des d'Albanyà vam començar la ruta fins a una casa al mig del bosc. Quan vam arribar a la casa al mig del bosc, allí vam parar a esmorzar. Després vam seguir caminant cap a Lliurona.

Després en unes roques a mig camí, vam parar per poder dinar. Quan vam acabar de dinar, vam seguir caminant fins a Lliurona. Al cap d'una estona vam arribar a Lliurona, i allí vam muntar les tendes en un camp.

Quan vam acabar de muntar les tendes, vam anar a fer jocs de taula. Cap allà a les set, alguns nens de la ZER van anar a jugar a futbol, mentrestant els professors ens preparàvem una xocolatada.

Quan la xocolatada ja estava feta, tots els nens i nenes de la ZER vam anar a beure.

Després de la xocolatada vam tenir temps lliure, mentre que els mestres preparaven el sopar. Quan el sopar ja era a punt, tots vam agafar els plats, el got i els coberts, per anar a sopar. Quan vam acabar de sopar vam anar a fer un joc de nit i quan vam acabar el joc de nit els nens de Lladó van explicar algunes constel·lacions.

Mare de déu del Mont – Falgàs

3r dia, 25 Maig 2011

El 25 de Maig, l'últim dia de l'excursió, ens vam despertar i varem recollir el sac i la màfega. Un cop feta la motxilla varem esmorzar llet amb colacao o sucs i magdalenes o croissants. Després vam sortir a fora i al veure que no hi havia ni boira, ni núvols, varem fer una activitat que en altres anys no es va poder fer perquè hi havia boira, l'activitat consistia en situar en un quadricula les diferents muntanyes i ciutats que veiem des de la Mare de déu del Mont. Identificades totes les muntanyes i ciutats vam agafar les motxilles i varem començar a baixar cap a Falgàs mentre identificàvem algunes plantes. Quan faltava poc per arribar-hi, vam parar en un prat i allà vam fer una revisió de l'excursió, varem acabar el quadern col·lectiu i l'individual botànic. A continuació vam estar una estona per allà jugant a jocs com l'Uno. Al cap d'una estona vam reprendre camí cap a la font de Falgàs, al arribar vam veure els nostres pares que ens esperaven amb molt entusiasme.

Aquí va acabar l'excursió i ens vam acomiadar.

ADÉU !!!

Ara us deixem amb un fragment del poema que va fer Jacint Verdaguer mirant de la finestra d'una de les habitacions que té l'hostal de la Mare de déu del Mont quan residia allà.

CANIGÓ

Lo Canigó és una magnòlia immensa
que en un rebrot del Pirineu se bada;
per abelles té fades que la volten,
per papallons los cisnes (cignes) i les àligues.
Formen son càlzer (calze) escarides serres
que plateja l'hivern i l'estiu daura,
grandíós beire on beu olors l'estrella,
los aires rellentor, los núvols aigua.
Les bosquíries de pins són sos bardissos,
los Estanyols ses gotes de rosada,
i és son pistil aqueix palau aurífic,
somni d'aloja que cel davalla.

Jacint Verdaguer, Canigó (poema)

Alumnes de CS de Lladó

LA CASA DE LES ABELLES

EN ARRIBAR A LA CASA DE LES ABELLES VAM ESMORZAR I DESPRÉS ENS VAN EXPLICAR LA RELACIÓ ENTRE LES ABELLES I LES PLANTES.

ENS VAM VESTIR D'APICULTORS PER ANAR A VEURE ELS RUSCS.

VAM VEURE LES BRESQUES, L'ABELLA REINA, ELS ABELLOTS, LES OBRERES, QUE FAN TASQUES DIFERENTS, TAMBÉ VAM VEURE LES LARVES I COM NEIXIA UNA ABELLA.

VAM PREPARAR LES BRESQUES TREIENT LA CERA I LES VAM POSAR A LA CENTRIGUGADORA PER TREURE LA MEL QUE HAVIEN FET LES ABELLES. HO VAM FER RODANT UNA MANOVELLA.

DESPRÉS VAM COLAR LA MEL PER SEPARAR-LA DE LA CERA.

PER ÚLTIM LA VAM ENVASAR I ETIQUETAR I ENS LA VAM EMPORTAR CAP A CASA. ÉS UNA MEL BONÍSSIMA!

VA SER UNA SORTIDA MOLT INTERESSANT, ENS VA AGRADAR MOLT I ENS HO VAM PASSAR MOLT BÉ.

Excursió a la Vall de Núria

Divendres 3 de Juny , vam anar a la Vall de Núria tot el CM de la ZER i 2n de Borrassà. A tres quarts de nou havíem de ser a l'escola per a les nou haver de ser a l'autocar. Quan vam ser a l'autocar vam saludar els de Borrassà i vam anar a buscar els de Lladó. Un cop van ser a dalt els de Lladó vam anar a Ribes de Freser . A Ribes de Freser vam anar a la parada del Cremallera, vam esmorzar i tot seguit ens va venir a buscar el Cremallera (xu,xu...!!!).Quan vam pujar al cremallera vam anar fins a la Vall de Núria. Després, vam anar fins a una petita muntanya i vam fer una guerra de neu. Feia molta fred!! A la guerra de neu tots ens vam divertir molt excepte algú que tenia molta fred i es va quedar quiet com una estàtua!! Quan va passar una estona i es va acabar la guerra de neu, vam baixar al Santuari, vam dinar i quan vam acabar de dinar ens van deixar una bona estoneta per jugar per aquella esplanada. Vam anar a mirar una exposició i després en Josep va anar a preguntar si podíem anar al telecabina. I vam poder.

A dalt de tot de la muntanya, hi havia un alberg que es diu Puig de les Àligues. Els primers que van arribar van esperar als altres i quan tots érem a dalt, vam mirar el paisatge nevad. Tot seguit vam baixar de l'alberg amb els telecabines a l'estació. A les quatre de la tarda va arribar el cremallera, vam pujar i ens en vam anar a l'autocar. A les sis vam arribar a Lladó, a un quart de set vam arribar a Ordís i finalment a dos quarts a Borrassà. Va ser fantàstic!!!

Alumnes de Cicle Mitjà d'Ordís

VISITEM LES ILLES MEDES

El passat divendres dia 3 de juny, els nens i nenes de cycle inicial de la Zer Canigonenca varem anar a l' Estartit a visitar les famoses Illes Medes.

L'autocar ens va passar a

esmorzar en un parc prop del port mentre esperàvem que el Nautilus arribés.

El Nautilus va arribar al moll i nosaltres ja estàvem esperant-lo impacients per poder pujar.

Durant l'anada a les Illes hi havia una mica de mala

recollir a les respectives escoles i varem començar la nostra aventura.

Un cop a l'Estartit varem ben

mar, vent i fred, sort que estàvem a la part coberta del vaixell.

Un cop el Nautilus va arribar a les Illes Medes el nostre grup va ser el primer de poder baixar a les finestres de visió submarina per observar el fons marí.

Tot i que era un dia en que el mar estava una mica mogut, es varen poder veure forces peixos: algun mero, alguna daurada, llisses, oblades, sards i algun roger. Va ser molt emocionant, perquè anaven apareixent allà davant dels nostres ulls, com si nosaltres estiguéssim dins l'aigua amb tots ells.

El viatge de tornada cap al port de l'Estartit, el varem poder fer a la part de dalt del vaixell i això ens va permetre poder veure la quantitat de gavines de potes grogues que hi ha volant pels voltants de les Illes, així com també els corbs marins.

En arribar de nou al port de l'Estartit l'autocar ens esperava per

portar-nos cap a una pineda prop de la platja, allà varem dinar tots plegats.

Després de dinar encara ens va sobrar una estona per poder jugar amb la sorra de la platja tots junts.

La sortida ens va agradar molt i ens ho varem passar molt bé!

Alumnes de Cicle Inicial d'Ordis

EL SECRET DEL CAMPANAR D'ORDIS

Aquesta és una història mai contada a l'Empordà. De fet, és un dels secrets més ben guardats dels darrers 50 anys.

M'ha arribat per una conversa amb un noi d'Ordis que va tenir bessonada fa poc. La seva dona xiuxiuejava a la cuina amb la seva millor amiga. Ell va quedar del tot sorprès del que anava escoltant i després, a la plaça, amb un parell de cerveses d'Ordis, no es va poder estar d'explicar-ho. Aquests homes tot ho xerren! La història comença cap al 1963, després de la gran nevada de Nadal. Amb l'arribada de la primavera va ploure de valent, i els primers tractors que havien arribat a Ordis van fer molt bona feina. De fet, el Ford Ferguson d'en Joan Torrentà i algun altre van donar molt de si. Les dones van birbar força a la primavera, i la collita d'ordi, de civada i de blat va ser realment bona. Les pregàries a Sant Isidre van fer caure l'aigua justa i la tramuntana ens va acaronar al maig eixugant l'herba. Arribat l'estiu, les palleres i les sitges foren plenes.

Era una època difícil, molta feina encara al camp, però tothom veia el futur amb optimisme: el progrés arribava. La gent encara era d'anar a missa, i les paraules del mossèn el diumenge eren un consol.

Després del difícil hivern i veient la bona collita, el mossèn, un diumenge d'estiu, va demanar a la comunitat si no els semblava que potser era hora de pujar el campanar d'una vegada per totes.

Dit i fet, amb l'última ajuda de "la diputación" i l'empenta dels pagesos, en unes setmanes el campanar d'Ordis va ser vist a Borrassà. Tant alt i perfilat que va emmirallar als de Borrassà. Ben bé que el campanar d'Ordis era el més alt de tot l'Empordà.

Vet aquí que algunes noies de Borrassà, mentre anaven de bona matinada al mercat a Figueres, i parlant de l'ofensa feta per aquests ordiencs, es van trobar amb unes mosses d'hostal que resultaren ser les bruixes de Llers. Venien aquestes de celebrar una gran festa i cometre grans estralls.

Escoltant les penes de la gent de Borrassà, i essent coneguda per tots la seva afició pels campanars, van decidir malmetre el campanar d'Ordis, no fos cas que altres pobles de l'Empordà seguissin l'exemple i tants campanars els impedissin volar per l'Empordà amb tranquil·litat.

Dit i fet, aquella nit un malefici va deixar el campanar d'Ordis tal com el veiem ara.

El cas és que la gent de la comarca no va parlar gaire del fet; algú va dir que la tramuntana aixeca fins i tot les pedres. Mig amb por, mig tristos, els d'Ordis ho van deixar córrer.

És ara quan segueix la part més curiosa que explica el nostre amic. Ho saben totes les dones d'Ordis des d'ençà. Un secret que ha passat de mares a filles.

I és que: si camines fins a Pols, un dijous d'estiu al vespre, i mires cap a Ordis, veus tot l'Empordà. Però si, a més, penses que estàs esperant un fill, i això és cert, podràs veure de nou el campanar sencer: el campanar d'Ordis, el més alt i bonic de l'Empordà.

Toni Rodríguez, per part de l'Ajuntament d'Ordis

EVOLUCIÓ

En aquest món tot és canviant, no hi ha res estàtic. Cada cosa al seu ritme propi, però tot evoluciona, encara que sovint es necessita el pas del temps per copsar-ho.

És quan recordem o quan veiem fotos de fa temps, que ens adonem que res no és igual, ni tant sols nosaltres mateixos.

I es clar, la escola de Borrassà no és cap excepció. I jo, i altres com jo, que ja hi portem molts anys lligats ens n'adonem.

Apa que no he "xulejat" vegades dient a gent que els meus fills anaven a l'escola de Borrassà. Gent que, en principi, posaven cara de cul quan, sense saber-ne res, els deies que anaven al cole al poble. Però què carai! Si sempre ha estat un luxe: cursos junts a la mateixa aula però compensat al ser tan pocs nens que permet una atenció personalitzada i gairebé individual. Vertaderes classes particulars en una escola pública. Un "cole" petit però ben dotat de mestres i especialistes on s'afavoreix una relació molt especial entre els nens, encara que siguin de diferents edats i entre les seves famílies, on tothom es coneix i col·labora.

Es clar que no tot han sigut avantatges. Recordo quan eren tan pocs que havíem de buscar algun nen de fora perquè no ens traguessin una plaça de mestre. Recordo quan havíem de defensar el menjador perquè una escola sense menjador està condemnada. Els pares i l'Ajuntament van lluitar molt perquè funcionés. L'AMPA el va organitzar. A falta de menjador, els nens s'havien de desplaçar al pis de sobre l'Ajuntament, i primer l'Olga i més tard la Tere, els hi feien el menjar en una cuina casolana. Eren tan pocs que havíem de cuinar per Ordís perquè sortís rentable.

Més tard, de mica en mica, va anar augmentant el número de nens i es va ampliar l'escola. Una ampliació necessària que no arribava mai, i que finalment es va fer gràcies a que l'Ajuntament va ser valent i va avançar els diners per l'obra.

Ara la situació s'ha accelerat. Al poble hem tingut el nostre "baby boom" particular. A Borrassà hi ha molts nens petits. Això és bo i demostra que som un poble compensat i amb futur, però crea una situació nova i difícil a l'escola.

La majoria d'aquests nens aniran al cole a Borrassà i es clar, l'espai s'ha tornat a quedar petit. Qui ho havia de dir després de l'ampliació! Per sort l'Ajuntament, sensible amb el tema i conscient de la importància de l'escola ja s'ha compromès a ampliar-la. Serà una escola amb un nombre d'alumnes suficient com per plantejar-nos sortir de la ZER. Amb tants nens segurament ja no s'optimitzen recursos ajuntant escoles i en canvi, es guanya en autonomia i poder de decisió.

Però, encara que jo ja no ho veuré des de dins, el que realment em preocupa, no és l'espai físic o la ZER, si no la possible pèrdua del caràcter rural i familiar de l'escola i de la qualitat d'ensenyament. Que no sigui ni una escola rural ni una escola gran. Que no tingui els avantatges d'una ni de l'altra i sí, en canvi, els inconvenients de les dues. Que tingui classes de més d'un curs, però amb massa alumnes per manca de professors.

Sé que els mestres s'adaptaran i faran la seva feina amb ganes i imaginació, però no tot depèn d'ells. Des de l'administració els hi han de posar el més fàcil possible.

Espero que des del Departament se n'adonin de la bona preparació i del bon rendiment que els alumnes de Borrassà han tingut durant anys i que, com és el seu deure, posin els recursos necessaris perquè això no canviï. Perquè recordem que una bona qualitat d'ensenyament no és un luxe si no un dret que ara i a la llarga només pot portar beneficis.

De totes maneres, i perquè sóc una mica "carca", seguiré enyorant una escola on no calia tancar les portes.

Josep Maria Jové per part de l'AMPA de Borrassà

Els valors treballats a l'escola:

Durant el curs escolar 2010-2011 els nostres fills/filles han participat en un munt d'activitats: les jornades dedicades a la salut, els jocs florals, el teatre o l'hort, entre d'altres. Totes elles fomenten valors tan cabdals com l'esforç, la perseverança, el respecte al medi, el treball amb la resta de companys, així com també el coneixement dels nostres orígens. El fet que en moltes d'aquestes activitats hi hagin participat tots els alumnes de la ZER., ha fet possible que l'aprenentatge i el creixement personal siguin molt més enriquidors.

Voldríem fer unes valoracions de les experiències que s'han dut a terme durant el curs, des de la nostra humil perspectiva com a pares i mares dels alumnes que hi han participat.

Referent als Jocs Florals, volem destacar la importància de la implicació de cada membre del jurat que ha llegit els escrits dels infants, a fi i efecte de realitzar una bona deliberació, convertint els Jocs en una gran festa cultural. Mai no hauríem de perdre una tradició com aquesta: és un gran recurs per engrescar la mainada a escriure relats i per aprendre a respectar les produccions dels altres.

La salut és un gran tema, la responsabilitat màxima del qual la té cada individu en concret. Per tant, cada persona ha de ser responsable del seu cos, l'ha de conèixer i n'ha de tenir cura. Per dur a terme aquesta fita, és necessària una bona formació preventiva. Des de l'escola i des de casa no s'ha de perdre de vista.

L'hort, podria semblar un tema insignificant però no ho és. Així doncs, hem de valorar el sacrifici que comporta mantenir-lo en condicions. Amb l'hort treballem el valor de la constància. S'hi ha d'estar diàriament a sobre si volem una bona recol·lecció d'allò que s'ha sembrat i, alhora, valorem el que mengem perquè ha representat un esforç obtenir-ne el producte (treball constant i evolutiu). El seu manteniment entra a formar part d'aquelles petites coses que fem dia a dia, a les quals, tot i tenint-les, no les hi donem importància, i donen sentit a la vida!

Moltes gràcies al grup de professionals que han fet possible tot això. Els mestres i les mestres que amb la seva dedicació i encoratjament han aconseguit fer una tasca ben feta, afavorint un enriquiment en els/les nostres fills/es.

AMPA-ORDIS